

Nurgakivi auditooriumi- mihoonele

Füüsikahoone kõrvale on ehitusplats tekkinud. Mitmendat nädalat paistab kaugele tornkraana. Kaevatakse. Tehakse vundamenti. Enne talve tarvis paigaldada ligi 150 soojatoru. Tööde maht suureneb. Tähtaeg pole sugugi kaugel. Tähe täna auditooriumihoone peab valmima tuleva aasta 1. septembriks. Aga tee nurgakivi panekust võtme üleandmiseni on sageli pikk ja vaevrohke. Nõuab hoolsat ja õigeaegset tööd, tellija ja ehitaja sujuvat ühistegevust, ülikoolipoolset abi. Nendest ülesannetest kõneldakse

nurgakivi panemisel. Kõneldakse lootuses ehitus tähtajaliselt lõpetada. Need mõtted läbisid ka kõiki sõnavõtte. Oppeprorektor prof. Uno Palm ütles, et tal on siiras heameel avada päevasündmust. See ehitusobjekt, tulevane auditooriumihoone on kujukas näide sellest, millise järjekindlusega viiakse ellu NLKP XXVI kongressi otsuseid. See on kujukaks näiteks juubeli-programmi realiseerimisest. Ta avaldas sügavat tänu kogu ülikoolipere nimel meie vabariigi valitsusele ja parteile, vabariiklikule juubelikomisjonile eesotsas EKP Keskkomitee sekretäri Rein Ristlaanega, ehituskomisjonile eesotsas ENSV Ministrite Nõukogu esimehe asetäitja Bruno Sauliga, Tartu linna juhtkonnale.

Nii see tänase päeva (esmaspäev, 14. september 1981) ajaloostamine käis. Pildil näeme väärika toimingu juures prorektor prof. Uno Palmi, ENSV Ministrite Nõukogu esimehe asetäitjat Bruno Sauli, ehitustrusti juhatajat Lauri Schmidti, partei linnakomitee esimest sekretäri Indrek Toomet ja linna täitevkomitee esimeest Nikolai Preimani.

Oma käega paika kivi, mört vahele. Kordamööda käis kellu käest kätte. Parajasti on see Indrek Toome käes.

ARVO TENNO fotod

Füüsikaprofessor Karl-Samuel Rebase käes olevat paberit me enam ei näe. See kaunit kirjutatud dokument lebab koos pühapäevase «Edasi», käibelolevate müntide ja projektiga metallsilindris. Sai nurgakivi tähiseks.

B. Saul soovis indu, jaksu ja töökat jonnit, sest tee nurgakivi panekust võtme üleandmiseni on pikk. EKP Tartu Linnakomitee esimene sekretär Indrek Toome ütles, et nii EPA kui TRÜ uute hoonetega ei

võida mitte üksnes kõrgkoolid, vaid ka linn. Linna pale muutub arhitektuuriliselt komplekssemaks, kaunimaks. Need hooned ilmestavad linna sajandeid. Ent ta rõhutas ka päevasündmuse teist poolt. «Nur-

gake oskame kõik kenasti panna. Alles hiljem on näha kaunit sõnade teokssaamine.» Esmaspäeval ehitustandril lausunud sõnu aitasid kahtlemata ellu viia üliõpilased. Oigusteaduskonna IV kursuse üliõpilane Mati Luukas ütles, et tema ise on üks neist, kes praegu õhtupoolses vahetuses õpib. Ja kes

ei tahaks omalt kaasa aidata, et loengupäeva hommikul saaks alustada. Ehitajatepoo'sed sõnad ütles edasi trusti juhataja Lauri Schmidt. Eksperimentaalfüüsika kateedri juhataja prof. Karl-Samuel Rebane luges ette metallsilindrisse pistetava üriku teksti, milles hoone tähtsamad andmed.

Nurgakivi panek on pidulik hetk. Sellest peale arvatakse õige ehitamine lahti minevat. Aga enne? Teisipäevast «Edasist» võisime lugeda intervjuust rektor prof. A. Koobiga järgmist: «Mõnikord oleme ise sarjata saanud, ühekohtu seltki. Näiteks lükkus füüsikahoone (Järg 4. lk.)

Klubis eile, täna ja homme

põhjalikumalt ümberriietumist ning hiljem high mahapesemist, siis siinsamas asuvad ka duširuumid. Ükskõik, aga nüüd olete maas sees ning kui teil pole tarvidust minna treeningule, võite oma sammud seada kas diskoteegi või väikese 20-kohalise baari poole. Kui tõmbab tantsu ja muusika ühissaali, siis avaneb võimalus kõndida mööda valgustatud treppi. Heli ning värvid tulevad Poolast ostetud diskopuldist. Seinale, kuhu võid oma kaaslasel toetuda lasta, on pandud materjal nimega dekra. Ehk oled veel halbade harjumustega ning suitsetad? Sellisel juhul pead oma tütarlapse üksi jätma, sest sigaretiõhku lubatakse olla vaid vastavas ruumis esimesel korrusel. Tegelikult võid siiski sõbratari kaasa võtta. Et näidata suurt saali, esinejate ruume. Vii ta kõigepealt heli-valgustuse-kino-kambris, mis saali tagumises osas lae lähedale viidud. Seal näete suurepäraseid tehnikat ning kogu peoruumi. Lava valgustab 10–15 projektorikesse asemel nüüd 70 efektitekiatjat (teatri nõudele vastav). Olete ainukeses peaaegu samaks jäänud ruumis. Arvata võib, et te nüüd veidi värsket õhku igatsete, mitte sellepärast, et ventilatsioon halb, see on suurepärane, vaid et sa saaksid vabaõhulava e. terrasse ning üldse kogu õue näidata. Muld, mis omal ajal keldrist välja kaevati, on hobuserauakujuliselt langevane kuhjatud, sinna on asetatud pingid, ette väike estraad. Kokku mahub aeda (kiividest laotud ümber klubi territooriumi) 3000–4000 kuulaia-vaatajat ning kaks tennisväljakut ka. Nüüd võid oma tütarlast üllatada õige suuresti (selleks on puude all värske õhk eriti sobiv): klubi kasulik pind suurenes 100 protsenti. Oota, seletan kohe. Keldrist kaevati muld välja, ümber maja ehitati terrassid, mille alla mahuvad duširuumid, osa ba-

Vist vaidlevad millegi üle. Peaaegu. Juura esimene kursus tahab klubi ehitada, tööd teha. Rohkem on siin poistel tegemist. Tüdrukute jõud jääb alla.

1979. aasta 3. novembri vahetahommikul sai tugevasti tulekahju läbi kannatada TRÜ klubi. Linn ja ülikool jäid ilma kultuuriasutusest. Tudengil jäi vaba aja veetmiseks vähe võimalusi — olid küll TRÜ kohvikud, Nooruse tn. õppehoone ja linna teiste kultuuriasutuste saalid, kus klubi üritusi korraldas, ent oma maja ei olnud. Ringid (ligikaudu veerandsada) tegutsevad, kes kus. Klubi enda töötajad on talviti päris külmas olnud. Hommikul näitas kraadiklaas lausa miinuseid, õhtuks pingutati umbes 13 üle nulli. Osa RKA-st tegi proove füüsikahoone fuajees, kiviportandal (eks seal harjutasid nii näiteringid kui teisedki). Mis kultuurist saab siin niimoodi juttu olla? «Võtab isu ära küll.» ütlevad töötajad, kultuuriorganisatsioonid. Ometi on kätte võidetud II liigi klubilise asutuse nimetus.

Täna, õigemini möödunud nädala teiseks pooleks oli asi Tähel tänaval tublisti edasi liikunud. Töö käib praegu I kursuse juristide käte jõuga, käis terve möödunud talve abiga teaduskondade kaupa. Suvel panid tööle hooliga pihta Novosibirski üliõpilased (muid, ULKNÜ valikrühm). Praegune tööjõud teeks samuti enam, kui neid niipalju ei peaks killustama ning kohapealseks juhiks oleks tõeline ehitusmees. Aga need, kes peaksid seal asja ajama, on hoopis Pälsoni 23 ühiselamus uksi-aknaid

parandamas, mida pahadest krattidest (et mitte öelda enamasti) üliõpilased aeg-ajalt üsna sagedasti sisse löövad. Muhk tuleb ikka end otsaette, kui bumerang kord ükskõikselt lendu lasta. Momendil on mõningane seisak tekkinud terrassidele paneelide panemisel, sest neid lihtsalt pole saada. Samuti pole veel saalipõranda laudu, mis peaksid juba kuivama, et saaks varsti maha panema hakata. Kui sooja enne talve sisse ei saa, venib valimine teadmata ajani. Üldiselt ehitus nagu ehitused ikka, kui komsomoli löökehitus, juubeli üks tähtsamaid objekte pealekauba. Ja nõnda kui alati iga ettevõtmisega, on siingi «agased». Tekkis mõte, et sellele majale võiks küll panna üles loosungi: «Tudeng, see hoone tehakse sulle, sinu rahuloluks, et siis võidaks ka sinuga kui omanikuga rahule jääda!» Sa ainult kuula, see peaks su kõrvadele kui muinasjutumuusika kõlama, mis «ähvardab» tõelisuseks saada.

Sa saanud kauneima tütarlapsega, te astute üles, kes esimesest (restaureeritud) suurejoonelisest trepist, või laskute maja vasakus tiivas asuvast uksest otse riidehoidu, kus kaares ääre taga askevad rõivaste vastuvõtjad. Ailad kaaslannal palitu seljast ning see pannakse koos sinu omaga moodsamatesse nagidesse (neid on 600). Kui Sa oled järsku rahvatantsia või keegi muu, kellel läheb tarvis

rist ja palju muud. Majas on praktiliselt kolm korrust. Viimane ongi veel vaatamata! Seal peavad oma igapäist ametit klubi töötajad, seal, pisut kõrvale jäävas põõningu-ruuas asuvad ventilatsiooniseadmed. Kindlasti jäi mul mõnigi asi kahe silma vahele, kuid kui sa aasta pärast taolist ringkäiku teed, siis, noh, oma silm olla ikka kuningas. Tänavu võid aga julgelt initsiatiivi näidata ning veidi prakti välja kanda aidata.

Kui maja valmis, kaob klubi-töötajate peamine mure: kus mida teha. Et ollakse nüüd II liigi asutus, võib tööle võtta ka rohkem inimesi. Praegu on klubitöötajatel igatahes tööd väga palju. Diskot ja uut kohvikut saab õnneks kindlasti asjadeks pidada, kuid olukorda nad ei lahenda. Tuleval kuul oodatakse sealse seltsielu elavnemist. Kaks õhtut sisustavad EOE Vigala ja Elva rühmad, külla lubasid tulla Raivo Trass Rakvere teatrist, Urmas Alender ja Heino

Seljamaa Nukuteatrist. Juttu on sel teemal olnud ka «Meelejahutaja» näitlejatega. Suuremad üritused lähevad endiselt «Vanemuises» ja «Sõpruses». Meie ansamblid, koorid ning orkestrid saavad veel selle aastanumbri sees endale uued esinemisrõivad. Eriti peaksid rõõmustama rahvatantsijad (kui meenutada kurba läiget tantsupidudel enda ja teiste rahvariideid võrreldes), kellele tuleb üle 300 komplekti uusi rahvariideid. Puhkpilliorkestergi peaks lähemal ajal uued mänguriistad kätte saama. Uut võiks tublisti lisada, sest tõeline üliõpilaste isetegevus käib. Ent eks tulevik ise näita, mis tuleb.

«Muinasjutumaa» pilvedes hõljusime koos klubi juhataja Heino Varikuga, jutu sees on nii mõnegi sõna sekka öelnud veel klubitöötajad Anneliis Moss ja Ave Maremäe ning vanemtöödejuhataja jaoskonna meister Raivo Kangus.

ANNELI KÜLAOTS

Tulge, lähme välja. Sees ei saa võtta ja kõik ei jääks pildi peale. Nii nad klubi trepile end mahutasid. Õigusteaduskonna esimene kursus poseeris ja läks pärast lõunavaheaega taas tööle pihta andma.

Seda müüri ladusid ka meie tudengid, jätkasid novosibirskilaste tehtut. Need tüdrukud «käsutas» lõunavaheajal «tööd mängima» pilditegija. VARJE SOOTAKI fotod

Juubeliürituste kena jätk

Sel õppeaastal alustasime juubeliüritusi juba enne 1. septembrit: 31. augustil oli ülikooli nõukogu ja parteikomitee istung juubeliteemaline, seda oli ka 1. september. Peahoones, aga samuti mujal surisid filmikaamerad jäädvustamaks ülikooli juubeliaastal. Sel korral hoidis kaamerad ja otsisid juubelihõn-
su «Tallinnfilmi» mehed eesotsas Leo Ilvesega ning «Lenutšfilmi».

9. septembril olid koos kõikide alakomisjonide liikmed ja peakomisjon. Kokku on juubelikomisjonides üle kahesaja liikme. Rektori ettekandes anti ülevaade senitehtust, alakomisjonide esimeestelt kuuldi, mis on teoksil. Üliõpilasi üritused ja juubeli põhiürituste ajakava saab valmis 15. oktoobriks, samaks ajaks ka külaliskomisjonilt küllalist nimekirja ja kartoteeki. Kunstikomisjon teatas, et alates 21. oktoobrist saab osta juubelimärki. Kerkis üles juubelikomisjoni vaba-jaannete tellimise probleem. Lahendus on leitud: kuni 15. oktoobrini saavad ülikooli töötajad oma ametiühinguorganisatsioonide kaudu panna kirja ülikooli kolmeköitelise

ajaloo tellimusi.

Teaduspäevad jätkusid Saaremaal 10.–11. septembril. Saarlased oskavad üllatada: juba linna pii-
ril võttis ülikooli delegatsiooni vastu tervitusloosung punavate pihlamarjadega, koguni kaupluse-akende dekoratsioonid torkas silma ülikooli 350. juubel, rääkimata kooli-
ldest, kus oodati külla nii saarlastest professoreid kui ka mittea-
saarlasi. Praamil rivistusid Tartu Akadeemilise Meeskori mehed, et hääled helisema laulda, sedapuhku «Tallinnfilmi» kaadrite jaoks.

Professorite delegatsiooni programm oli tihe: tutvuti rajooni ettevõtetega, vaadati muusikakooli ja leinamaja ning raamatukaupluse kenasti restaureeritud ruume. Pole ka ime — Saaremaa restaureerijad on üle vabariigi tunnustatud. Nad teevad oma tööd saarlase koduarmastusega. Ülikooli juubelinäituse avamisele oli tulnud ka eakaid ülikooli vilistlasi: Vassili Randmets (81 a.), kes kohapealsetel and-

metel oli 1926. aastal lõpetanud majanduse, 1930. aastal õigus- ja 1934. aastal filosoofiateaduskonna, Muhumaa mees, tulihingeline kodu-
uurija. Eakad vilistlased Evi Rattur, elupõline Kingissepa apteegi juhataja, ja keele- ja kirjanduse õpetaja Rosalie Soo olid koos ülikooli delegatsiooniga plenaaristungi presiidiumis ning kuulasid koos arvukate saalisistujatega rektori ettekannet ülikooli juubelist, saarlase prof. J. Peegli ettekannet Saaremaa ainesest Eesti keeleuue-
duses. Prof. H. Ligi käsitles Saaremaa kohta Eesti ajaloo ning professor H. Trass arutles keskkonnakaitse ja ökoloogilise mõtlemise üle. Kaks esimest ettekandjat on põlised saarlased, aga kuna prof. H. Trass on Saaremaa loodusega «sina» peal juba tudengipõlvest peale, siis otustati ühel hilisemal kohtumisel Kingissepa I keskkoolis lugeda teda samuti saarlaseks. Plenaaristung lõpetati TAM-i kontserdiga. Seekord pühitseti ülikoolilipere liikmeks

«Gaudeamuse» saatel EKP Kingissepa Rajoonikomitee esimene sekretär J. Suurhans ja RSN Täitevkomitee esimees J. Raim.

Pingerikas oli ka teine päev: kogu delegatsioon kohtus Kingissepa I ja II keskkooli perega. Eritise sooja vastuvõtu osaliseks said muidugi I keskkooli vilistlased prof. J. Peegel, prof. H. Ligi, prof. K. Kõrge, aga ka saarlane prof. A. Uustal. II keskkool üllatas meid kolhoosipõllul peetud viktoriniga ülikooli ajaloost: 15 küsimust olid küllaltki rasked, aga parimad ülikooli ajaloo tundjad, kümnendad klassid nuputasid väga kenasti. Dots. A. Kiris andis parimatele klassidele üle auhinnad. Pärast keskkooli Kingissepas esineti veel paljudes ettevõtetes ja koolides: prof. H. Trass Saaremaa metsamajandis, prof. H. Ligi RSN Täitevkomitees, prof. A. Uustal rajooni juristidele, prof. A. Viru Saare KEK-is, prof. K. Kõrge tohtritele, dots. V. Krinal «Saare Kaluris»,

dots. A. Kiris autobaasis, prof. J. Peegel ja T. Kollo Orissaare ja M. Reinfeldt ning prof. K.-S. Rebane Leisi keskkoolis. Kokkuvõtete tegemisest võtsid osa ja andsid kiitva hinnangu J. Suurhans, partei rajoonikomitee sekretär K. Parke, ülikooli kasvandik ja organisatsioonikomitee esimees; täitevkomitee aseesimees E. Alt, organiseerimiskomitee aseesimees; ülikooli kasvandik sovhoosidirektor J. Saar; ajalehe toimetaja E. Prooses. «Tallinnfilm» aga jäädvustas kolme lahingukaaslase: rektori, tema roodukomandöri sõjaveteran J. Truu ja J. Suurhansu kohtumise endisel lahinguradadel. Tundub, et Saaremaa teaduspäevad olid seni-
toimunutest küll kõige pikemad, kuid ka kõige pingelisemad ja kõige paremini organiseeritud.

Järgmine teaduspäev on Hiiumaal. Sügissemestril lisandub teaduspäevadele veel muidki üritusi, seda eriti tudengite poolelt. Külla oodatakse ka TRÜ-st võrsunud kirjanikke. Ees on palju. Püüame lehelugejat pidevalt informeerida. MILVI REINFELDT

Tõlke- võistluse järel

10. septembril lõpetati pidulikult TRÜ 1981. aasta tõlkevõistlus. Tulemustest rääkis žürii liige Jüri Talvet, üliõpilaste tõlketegevusest eel-
seisval õppeaastal tõlkekabineti juhataja Ain Kaalep. Näiteks selle konkursi viljadest pakutagu alljärgnevalt kimbuke tõlkeid soomlaste Uuno Kailase ja Eila Kivikkaho ning brasiillase Carlos Drummond de Andrade loomingust, vahendajaiks Ülde Raudsepp (eesti filol. IV k.), Enn Lillemets (eesti filol. V k.) ja Margit Moritz (prantsuse filol. IV k.).

Uuno Kailas

Rõõmulaul

Ja vaata, siis ühel päeval, mil
mul hakkas nii raske olla,
nägin vana piiblit seal riulil.
Mul oli nii raske olla.
Ja nad rääkisid, kollasel lehel, veel
loo, säiliva ajast aega.
Tulikirjana suured tähed need,
need loomavad ajast aega.
Selles pörgusse pandud põlema
oli kolm pühakust meest.
Rõõmulaulul seal lasid kõlada
need kolm pühakust meest.
Tulest läbi nad tulid kui võitjad siis,
ei hakanud leekki neisse.
Oma rõõmulaulu vaid hõiskasid
ja leek ei hakanud neisse.
Olin lugenud mõned laused, kui siis
mul hakkas nii õnnis olla.
Vana piibli ma tasa sulgesin.
Mul oli nii õnnis olla.

Carlos Drummond de Andrade Kadrill

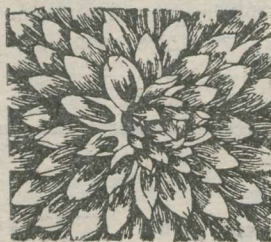
João armastas Teresat, kes armastas Raimundot,
kes armastas Mariat, kes armastas Joaquimi, kes armastas Lilit,
kes mitte kedagi ei armastanud.
João läks Ameerika Ühendriikidesse, Teresa kloostriksse,
Raimundo suri viletsuses, Maria jäi vanatüdruks,
Joaquim tegi endale lõpu ja Lili abiellus J. Pinto Fernandesega,
kes mitte millegagi ajalukku ei läinud.

Portugali keelest tõlkinud
MARGIT MORITZ
(ergutusauhind)

Uuno Kailas

Elu ülistus

Näita mulle lähedalt oma nägu, Elu.
Luba mul jumaldada seda silmadega.
Sest vaata, ma armastan seda,
ka siis, kui ta oleks inetu.
Toida mind oma tulise hingusega, Elu.
Mu suu kaudu ja söõrmetest tule mu sisse.
Sest see inimene, keda su vägev voog
igavesse merre
teele kaasa ei tõmba, —
nagu seisev vesi on ta
ja roiskub.
Opele mind, Elu,
ei ma oskaksin oma südant sulle avada,
kui sa põleva pöösana räägid.
Sest sinu hää on südamele surm ja elu.
Ei ole kahju sellest südamest,
keda sa omaenese kätega risli lööd
või kes puruneb su kaudse kannalt.
Sest selle südame mõõt on täis saanud.
On seda südant,
tuhatkordselt: oi seda südant,
kes sind kunagi ei maitanud, Elu,
jumala ussikeste ihaldet roog.

Soome keelest tõlkinud
ÜLLE RAUDSEPP
(1 auhind)

Eila Kivikkaho

Naasmine

Maskiga varjatud,
koletu näokaite varjus,
elus inime.

Tants üks osa on krokodillipeost.
Tants üks osa on tantsia elust.
Siis kui see läbi, ta jätab osa
ja naaseb tervesse ringi

elamise manu?
või krokodilli?

Liigutus tumm
sügavalt pinnale tõusnud.

Seal ei räägitud.
Siin ei ilmest piisa.

Sõnade täpsuskaalud
välgahtab pilgust tult, tabamus,

ja tasa kustub kauge
naeratuse valgus.

Soome keelest tõlkinud
ENN LILLEMETS
(ergutusauhind)

Tartus mängiti jälle „Draakonit“

Mängiti ka kevadel. Neist etendustest
jälid toimetuse ilmumisejärele ootama
kahe üliõpilase arvustused. Ja neid
tasub lugeda: teatritudengite tükist
kirjutavad ajakirjandustudengid. Mida
nad arvasid?

Muinasjutuvestja kohendab en-
nast tugitoolis mugavamalt istuma,
võtab prillid ninalt, põimib oma
kaunid käed süle ja alustab: «Elas
kord...». Tuleb tuttav ette. Küllap
vist midagi lapsepõlvest? Ilmselt
on kõik meist nende imelugude mi-
nevikutegelastele kaasa tundnud ja
mõelnud. Just nimelt minevikuvor-
mis oleme harjunud muinasjutte
kuulama. Mis muinasjutt see enam,
kui algussõnadeks oleks: «Siinsa-
mas, meie keskel elavad...»? Aga
siiski — Jevgeni Svartsi lavamu-
inasjuttudest tundub aeg ja koht mei-
le kaugel ja samas nii lähedal ole-
vat. Sisuliselt on tegelased veel
meie keskele meie endi näol elama
jäänud. Ei varjanud seda ka TRK
lavakunstikateedri X lend, kes oma
diplomilavastuseks oli valinud J.
Svartsi komöödia «Draakon». Näi-
dendi on lavastanud Ingo Normet
Pärnust. Tartu teatripublik nägi
diplomietendust aprilli keskpaiku.

Igal muinasjutul on omad reeg-
lid: omad positiivsed ja negatiivsed
tegelased, samuti loo moraalil tee-
niv õnnelik lõpp (headuse võit kur-
juse üle). Osaliselt järgib neid ka
«Draakon», kuid nn. õnnelik lõpp
teise vaatusel lõpus ei too näidendi-
le veel lahendust. Tegevus kulgeb
linnakeses, mis ägab juba 400 aas-
tat kolme peaga Draakoni hirmu-
valitsuse all. Korraga ilmub linna
vapper rändrüütel Lancelot, kes ko-
letise kahevõitlusele kutsub, et
päästa järjekordne ohver, linnakese
arhiivari kaunis tütar Elsa ja sel-
lega kogu rahvas. Kuid Lancelot
kavatsus laidetakse maha. Milleks
ärilada Draakoni? Vaprat rüütlit
hakkavad vihkama ka linna Pürjer-
meister ja tema poeg Heinrich, kel-
lele seni on draakoni võim olnud
kilbiks, mis garanteeris pisimagi
rahulolematuseavalduse mahasuru-
mise. Hirm hoiab kõiki tugevasti
ohjes. Ainult kartmatu Lancelot ei
tunne hirmu ja tapab Draakoni.
Kõik oleks nagu korras, kuid just
nüüd alustab kirjanik otsust, lastes
kogu mängul jõrduda. Linnakeses
jääb kõik vanaviisi. Kõik poevad
peitu, nagu oleks Lancelot võit

Draakoni üle mingi õnnetus. Mäng
on juba liigagi selgeks saanud —
võimule asub Vabalinna President
ehk endine Pürjermeister, kes kuu-
lub end kõikide VABASTAJAKS.
Kas mitte siit ei alga muinasjuttu
kurbloolus ja traagika? J. Svarts
ise on oma loomingut meetodid lah-
ti mõtestanud järgmiselt: «Tõelise
muinasjuttu põhiomaduseks on see,
et ta on tõsine. Ta võib olla nalja-
kas, ta võib koguni satiiriline olla,
aga ta on alati näitususeni tõsi-
ne...»

Elas kord...

On üsna ükskõik, millisele ism'ile
taandub Pürjermeisteri käitumine —
fašism, šovinism, rassism või dra-
konism. Ta on tõeline draakon
inimkehasuses. Karta pole Pürjer-
meistril kedagi, sest draakon oli ju
ba inimesi nii kasvatanud, et nad
vedanuks igaüht, kes aga oleks
nõuks võtnud ohjad haarata. In-
imesed on sandistatud, neist kuule-
kad tööritistad tehtud. Draakon ei
sidunud mitte ainult nende käsi ja
jalgu, vaid aheldas ka hinged.
Nüüdseks on saanud neist purus-
tatud inimhinged — nurjatud ja nu-
hihinged. Draakoni ja Pürjermeis-
tri kõrval ei osata näha draakonit
iseendist.

Kui aga keegi linnakeses midagi
märkaski ja sealjuures ka mõelda
oskas, siis oli see tema õnnetuseks.
«Ma olen õppinud mõtlema, see on
juba isegi küllalt piinav» ahastab
arhiivari Charlemagne. Varemalt
mõlles ka Pürjermeister nli, kuid
tema juba teadis, mida ja kuidas
varjata: tõtt polnud vaja ei talle
ega rahvale, see lõhnanuks vere
järele.

Svarts muinasjutte kaasaega
koopeerida pole võimalik. Ometi on
lavastuses palju tuttavat ja äratu-
tavat — inimesed. Ükskõik milline
enese alalhoiduinstinkti puudutav
vapustus on liialt täpne indikaator,
et seda mitte uskuda. Muinasjuttu
joonistub kurvaks tegev pilt inimi-
loomuse käitumisvõimalustest piir-
situatsioonides. Kogu lugu läbib
nagu katastroofiiootuslik seisund,
millele 1920.—1930. aastate lõhus
šlaagrütmusika pinget lisab. Paa-
nikaks pole veel põhjust, sest ellu-

jäämisvõimalusi leidub alati: kuskil
on alati keegi, kes vajab su kum-
mardusi; alati leidub luuk, mille
kaudu informatsioon rahaks vahe-
tub.

Vahest võib inimvahekordi täna-
päevalgi samale skeemile taandada,
mitte küll nii konkreetselt, kuid
üllatusi pakkuvana. Inimlikkusest
näib ju nii palju aseaineid olevat.
Üsna ohtvalt pakub neid olevik, aga
pakkus ka muinasjutt — ükskõiks-
se ja tuimusega eesotsas. Pür-
situatsioon paneb ühed ära oota-
ma, teised mõõda minema, kolman-
dad endid meelelute orgiatega
reaalsusest välja lülitama. Pole te-
gutsejat ka mõllevast Charlemag-
ne'ist, temaski kõneleb saatusele
alistumine. Ainult kaunis Elsas he-
liseb armastuse läbi sündinud inimi-
lik helgus ja headus — idee, mille-
le autor Lancelot' näol kindla toe
annab. Lancelot' loodab inimeste
osavõitlikkusele, usub õnne võima-
likkusele. See pole sentimentaalne
lalin, vaid tõeline igatsus üksteise
austamise ja arvestamise, inimliku
läheduse järele. Aga selleks, et
sünniks usk inimlikkusesse, peab
miski surema. Igaüks tuleb tappa
draakon — nii arvab Lancelot.

Kogu etendust seob üsna tavalt-
ne muinasjututegelane kass — ra-
hulikult ja kassilikult. Inimeste
seas ja kõrval elab ta siiski oma
elu: müüb vaheajal kavasid, tuleb
lavale, võtab seljast fraki, paneb
selle hoolikalt klaverisse, rüütab
lonksukese piima. Inimeste teod pa-
nevad teda vaid imestunult käsi
laiutama. Milleks rabelda ja loota?
Tema jaoks on lootusetus palju
etem: «Tukud muudkui ja ei oota
midagi.» Kuid ometi tuleb ka Pür-
jermeisteri valltsemisele lõpp ja la-
vastuse viimaseis lauseis jääb kõ-
lama mõte, mille väljajätmiseks
jätkub Lancelot' ja kõigil lavalolij-
ail veel palju siirust ja südame-
julgust: «Ma armastan teid kõiki,
mu sõbrad, mis mõtet oleks mul
muidu teiega vaeva näha! Ja kuna
ma teid armastan, siis läheb kõik
veel imehasti. Me saame kõik kuna-
gi, pärast pikka piina ja muret õn-
nelikuks, väga õnnelikuks!»

Viisteist noort algajat ja samas
juba midagi alustanud pakkusid
seda, mis oli anda. Pakuti rõõmu
ja lustiga, siiralt ja avameelselt.

MARGOT VISNAP

Läksin põnevusega vaatama lava-
kunstikateedri kümnenda lennu dip-
lomilavastust «Draakon». Oli see
ju praeguste üliõpilaste tuleproov
publiku ees, esimene tõsisem näitle-
jatöö proovimine. Piletitele joosti
lausa tormi. Nukuteatris rippus ju-
ba nädal enne etendust silt:
«Draakonile» välja müüdnud. Tar-
tus vedas. Osutusin õnneseeneks,
kellele müüdi viimane pilet (ent su-
gugi mitte viimasesse ritta).

Jevgeni Svartsi «Draakon» moo-
dustab koos näidenditega «Vari» ja

mõni mõtlebki (Charlemagne), siis
valmistab see talle valu ja piina.
Kergem on elada mõtlemata. Olla
läbinisti draakonimeelne.

Eredad rollid on pürjermeistril
(Andrus Vaarik) ja ta pojalt Hein-
richil (Jaan Rekkor). Nood mehed
peavad hoolitsema, et eranditult
kõik draakoni käsud ja otsused lin-
nas ellu viidaks. Nad on alandlikud
draakoni teenrid. Kuid kavalalt
omakasupüüdlikud. Pürjermeisteri ja
Heinrichi lipukirjaks on karjerism.
Lancelot' kavatsusele on mõlemad

Viimase piletiga

«Alasti kuningas» triloogia, mida
läbib sügav alltekst. «Draakon» on
muinasjutulise süžee. Mitte laste-
lavastus, vaid allegooriline, seega
täiskasvanuile.

Tegevustik hargneb linnas, mida
nelisada aastat valitseb (loe: or-
jastab) läheduses elav draakon.
Igal aastal valib ta kauneimate lin-
naneidude hulgast meelepärase,
kellele oma koopasse viib. Väljavali-
tut rohkem ei nähta.

Avapildis kohtume noormehega,
kes mõõda ilma rännates püüab
kõikjal hädasolijaid aidata. Kuul-
nud kassilt, et varsti saabub kolme-
pealine draakon (mängivad Toomas
Kreen, Mare Martin, Aivar Simmer-
mann) järjekordse ohvri Elsa järe-
le, otsustab noormees Lancelot (Su-
lev Teppart) tütarlapse päästa. Väl-
japääs on draakon tappa.

Draakonis pole raske taibata des-
pootlikku võimu, kes ebainimlikult
linnakodanikke ekspluateerib. Lan-
celot katsub inimestele seda selgi-
tada, aga julmad draakoni-aastad
on rahva orjameelseks teinud. Elsa
isa Charlemagne (Andres Lepik)
vastab, et nad on aja jooksul har-
junud. Et draakon on isegi hea-
päästis rahva koolera ja mustlaste
kääst. Ometi nõuab draakon iga
kuu oma toidulauale tuhat kana,
viissada lammast ja kolmsada
veist. Nii ei jää Charlemagne'il ja
teistelgi muud kui püksirihma pin-
gutada. Selline on draakoni hea-
dus. Rahvas on tema ideoloogiast
läbi imbutunud. Nad ei mõtle, et elu
võiks teistsugune olla. Kui harva

kategooriliselt vastu. Neil on «soe»
koht, milleks tappa draakon. Kar-
tus kaotada oma positsiooni sun-
nib neid Lancelot'd kahevõitlusest
keelitama. Nad püüavad talle igal
võimalusel kõikaid kodaraisse loo-
pida.

Rahvas, keda kehvastavad Elsa
kolm sõbratari (Katrin Nielsen, Vil-
ma Luik, Mare Martin) ja kaks
meeskodanikku (Toomas Kreen, Ai-
var Simmermann) on orjalik. Lail-
dakse tolle pilli järgi, kel võim.
Lancelot' ei ole lootla rahvalt min-
git toetust. Sõbratarid on isegi
nõrduinud, et nad ei saa nutta Elsa
pärast, sest järsku ilmub päästja,
kes ei taha Elsat draakonile «usal-
dada».

Sulev Teppart Lancelot'na yee-
nab. Olekult lihtne, rahulik. Tema
jõud peitub siiruses ja aususes. Vä-
limuses ei ole erilisi individuaalse-
riivaid jooni, aga tabatud on oluli-
sim — tahe inimese päästa. Üks-
kõik, kas nad soovivad seda või
mitte. Mu meelest mängib Teppart
Lancelot' rolli targalt. Temas ke-
hvastub vastulöökk ükskõiksusele,
mõttelaiskusele ja huvipuudusele.
Väljend «elukutseline kanglane»,
mis talle omistatakse, peegeldub
Lancelot' iseloomus. Aidata ligi-
mest, sellest on saanud talle elu-
vajadus. Mõte kangelaslikkusest on
talle aga päris võõras. Meie aja
kontekstis on ta pigem antikangela-
ne. Ja ei ole rõhutat mitte välisele
narrile aktiivsusele, vaid elujaata-
vale sisemisele optimisimile.

(Järg 4. lk.)

UUDIST ♦ UUDIST

PÄEVAKORRAL EHITUS JA REMONT

Esmaspäeval tulid ülikooli kokku vabariikliku juubelikomisjonini ühe tähtsaima alakomisjoni — ehituskomisjonini liikmed. Koos ülikooli ja linna juhtkonnaga arutati paketi ehitus- ja remondiprobleeme. Ehitusministeerium vaatab koos Tartu Ehitustrustiga kiiresti lahendamist vajavad küsimused veel üle ning teeb vastavad ettepanekud ja taotlused. Ohiselt käidi ka auditooriumikorpusele nurgakivi panemas.

KAKS ESIMEST FERMI PAIGAS

Alustati üht vastutusrikkamat tööd: fermide (katusetalade) paigaldamist. Kaks esimest fermi seati üles läinud reedel kergejõustiku maneeži jaoks. Need on 34 m laiad ja 3,5 m kõrged. Panna on

veel 23 fermi. Praeguse tempoga jõuab päevas üles panna vaid ühe, tarvis oleks kaks. «Ikka pole meil kraanasid ja platvorme. Esmaspäeval arutasime seda küsimust ülikooli juubeli ehituskomisjoniga. Lubati aidata.» Nii rääkis Enn Uiga, TRÜ spordibaaside juhataja. Fermid peavad sügisel üles saama, muidu ei saa edasi töid teha. Lühikeses telefonikõnes kuulsime veel, et kolmapäeval pidid tulema soojatrassi tegijad. Ei tulnud. Kas täna, leheilmumise päeval on KEK-i lubatud mehed KKT õppehoone ehitusel soojatrassi peal?

KRAAVID ÜLIKOOI POOLE

Lätte ja Ülikooli tänava nurgal alustati kraavide kaevamist. Seda tööd teevad praegu üliõpilased. Siia pannakse soojatorud mitte ainult keemiahoone, vaid kogu ülikooli keskuse tarvis.

AGITRONG ÜLIKOOI

Kolmapäeval pidas keemiahoone ringauditooriumis loengu filmikunstis ajaloost Eestisse saabunud agitrongi «Leninlik komsomol» lektor, Moskva Kultuurinstituudi õppejõud SERGEI ILJITSOV. Näidati filmikatkendeid. Lähemalt koos pildiva järgmises lehes.

Ühiskondlike tööde staabi kohta

Staap moodustati läinud semestril ning seda juhtis teadusosakonna töötaja U. Sõõru. Ülesandeks oli juubelieelse ühiskondliku töö koordineerimine ja juhtimine. See ülesanne on staabil praegugi. Ainult et sel semestril ei tööta enam endine juhataja ülikoolis. Septembris on lihtne: õppeosakond peab nagunii suunama üliõpilaste sügistööd maal ja linnas. Mis saab oktoobris? Selleks ajaks peab olema paigas staabi uus juht. Niipalju teadmiseks praegusest olukorrast.

1. septembri seisuga järgmine. Aja looteaduskonna rahvas on töötanud 445 tundi, arstid 1000, bioloogid-geograafid 401, filosoofid 112, füüsikud-keemikud 75, kehakultuurilased 2476, matemaatikud 377, õigusteadlased 300, OMPI 185, õpetöödoka ja eksperimentaalosakond 902, majandusteaduskonna rahvas 1827, keemilise kineetika ja katalüüsi labor 176, AEL 375, teadusraamatukogu 7112 tundi.

leb, et üks kollektiiv on väiksem kui teine jm. Kas aga kõik andmed staapi laekusid, kas tunnid ausalt kirja pandi, seda me ei tea ning selle eest vastutavad asjaosalised ise. Põhilised koristus- ja haljastustööd veel tulevad, ka juubeliobjektide ehitustel töötamine. Vaim valmis panna! Teeme oma alma mater'i nii korda ja kauniks, nagu ta pole kunagi olnud! Kui staap taas tööle asunud, kiidab leht igal nädalal tublimaid ja laidab laisemaid.

Kindlasti paneb imestama tundide arvu suur vahe. Arvestada tuleb, et üks kollektiiv on väiksem kui teine jm.

Nurgakivi

(Algus 1. lk.)

ehituse algus edasi — projektis avastati vead, mistõttu tuli ümber vahetada osa paneele, need olid juba hangitud! Kogu süü pandi meile kui tellijale. Kuidas peame aga meie projekti kvaliteedi eest vastutama, kuidas pidid meie töötajad, kel pole ju vastavat haridust, vigu avastama, kui isegi ehituskomitee eksperdid neid ei leidnud. Kõik me loodame, et midagi taolist ehk enam ei kordu. Eelkõige on uuest majast huvitatud mõistagi füüsikud.

Missugune see hoone siis tuleb? Ta koosneb viiest osast (ko'm auditooriumide plokki, õppetehnika plokki ja sööklale). Üldpinda on 3905 m², maht 17 804 m³. Projekterija on RPI «Eesti Maehitusprojekt» (arhitekt Maimu Palm ja peainsener Uno Enni). Peaettevõtjaks Tartu Ehitustrusti (juhataja Lauri Schmidt) I. ehitusvalitsus (juhataja Vello Rebane, objektijaooskonna juhataja Leo Lukksepp).

VARJE SOOTAK

KUULUTUSE JÄRGI

„Noor-Tartu“ Kärknas

Uuel rubrilil pole veel oma kujundust ja ehk muutub niimisi. Sisu jääb aga niisuguseks: otsime teadaannete tahvlilt mõne huvitavatama ja järgneme kutsutud paika kutsutud inimese juurde. Mida me seal nägime ja kuulsime, sellest saab osa lugeda.

Niisiis, alustasime. Kuulutus hüüdis noortartlast (endine «Kodulinn») pühapäeval Kärknasse. Küsisime ajaloolüliõpilaselt Lauri Vahtrilt, kas vihm segas nende kavatsetut.

***

«Hoolimata algavast sajast kogunes grupp entusiaste läinud pühapäeva varahommikul Tartu raudteejaama. Pärast veerandtunnist rongisõitu astuti Kärkna jaama maha. Mis nüüd? Peamine — leida üles klooster või see, mis temast järele jäänud.

Kärkna (ehk Muuga ehk Valke-na) tsisterlaste klooster (XIII—XVI saj.) on orduajal Eesti ajaloo tähtsat rolli mänginud. Kadunud hiilguse jäänuseid vaatama sõidetigi. Umbes tunniajalise jalgsimarsijärel olid nüüd juba läbi-

märjad noortartlaste eesmärgini jõudnud. Kõigest hoolimata seisid meeleolu kõrgel ning vihm ei seganud varemegi üksipulgi läbi uurimast. Tõsisem töö, võsaraiaimine, jäi sedapuhku küll tegemata, ilm surus oma tahtmise peale. Onneks leidis kloostriarhitekt kolakoda, mis kolbas hästi nii auditooriumiks asjakohaste ettekannete kuulamiseks, sööklaks väliõunatamise ajal kui selleks, milleks ta otseselt ehitatud oli — laulmiseks. Leidsime olevat sobiva hetke korraldada ja läbi viia «Noor-Tartu» I laulupidu, pühendatud K. A. Hermannile peagi saabuvale 130. sünnipäevale. Aeg lendas üllatavalt kähku ja ootamatusena endi jaoks tõdesime, et pühapäev võib mööduda lõbusalt ja huvitavalt ka siis, kui päev läbi rabistab vihma ja üles tuleb tõusta hommikul kell 7.»

P.S. Jälgige «Noor-Tartu» reklaami peahoone teadetahvlil!

Viimase...

(Algus 3. lk.)

Lancelot' armastatu Elsa osatäitja Laine Mägi on mõnevõrra tagasihoidlikum. Tõlgendus on aus siis, kui Elsa on juba saatusega leppinud. Tasane ja vooluslik tütarlaps, kes ei püüagi oma elu pärast võidelda. Elsa hing on draakoni kätte. Alles Lancelot' tulekul avanevad silmad. Neiu mõistab, et tema saatust pole õiglane, et ei tohi olla ükskõikne. Selles situatsioonis mängib L. Mägi tõetruult. Eriti meeldejäävad on tema hää ja kõnnak. Hingestavam võinuks olla armustseen oma vabastajaga. Mõjub näitleja naiselikkus.

Tugevaim rollitäitmine on kindlasti Andrus Vaarikult pärjemeistrina. Noormehel on võimekust ja annet. Oskuslik improviseerimine, tasemel suhtumine partneritesse, mitmekülgne žestikuleerimine polegi nii vähe alles näitlejateed alustajale. Täpselt tabab A. Vaarik pärjemeistri silmakirjalikkuse. Ehkki osa on negatiivne, näeratas ta publikut tublisti, nii teksti kui väljenduslikkusega. Võin julgelt väita, et Andrus Vaarik oli lavastuse pa-

rim. Tema õlul oli ka etenduse juhtimine.

Omaette väikerollide trio moodustavad eesel (Elmar Trink), poisike (Jaak Johanson) ja kass (Margus Oopkaup). Viimase ehtkassilikkus tekitab kenasti elevust. Kass ülesanne oli siduda lavaline tegevus lavavälisega — publikuga. Vaheaja lõppedes kõlastas ta kella, mis sundis vaikima. See värskendas tublisti tähelepanuvõimet algavaks vaatuseks. Eesli ja kassi muinasjutulisus lõi etenduses puhtust karakterite teravatesse konfliktidesse. Jaak Johanson poisikesena oli piisavalt lapselik, kellele täiskasvanute probleemid veel tundmatu maailm.

Ingo Normeti taktikepi all ei ole rõhk lavastuses asetatud ühiskonnakriitilisele, vaid nooruslikkusele ja inimlikkusele. Kandvaks eesmärgiks on elujaatus, mis saavutab kolapinna ka lõppfaasis, kus ei mõisteta kedagi otseselt hukka. Särts, mänguerkus ja huumor muudavad etenduse nauditavaks. Laul ja tants lisavad dünaamikat, väljendusrikkust. Sadelev temperament loob meeldivakolalise tausta probleemidele tegevusele.

Teatri... oli üllatavalt mõjus. «Lavakad» on sulanud ühtseks sümboolseks ansambliks. Võib-olla

on seegi Ingo Normeti tahe, et keegi eraldi ei domineeriks, igalahes nõnda ei muutunud ükski ületähtsuseks. Elav ja inimlik mõte ning tunded ei jäänud lavale. Tõestuseks väärt aplaus. Kohtumine teatritulevikuga oli paljuütlevalt.

ANDRUS NILK

Uusi trükiseid

Ученые записки Тартуского государственного университета. Выпуск 564. Исследования по динамике конструкций. Труды по математике и механике. Тарту 1981, 400 экз., 104 с., 90 коп. Ученые записки Тартуского государственного университета. Выпуск 565. Лингвистические и методические вопросы обучения разным видам речевой деятельности и проблемы тестирования. Methodica X. Тарту 1981, 136 с., 300 экз., 1 руб. 20 коп. Реакционная способность органических соединений. Том. XVII. Вып. 3(63). Ноябрь 1980. Тарту 1981, 111 с., 400 экз., 90 коп. Двойной слой и адсорбция на твердых электродах VI. Тезисы докладов всеобщего симпозиума 29 июня — 01 июля 1981 г. Тарту 1981, 408 с., 500 экз., 1 руб. 70 коп. А. Д. Дуличенко. Введение в славянскую филологию. Пособие для студентов филологического факультета. Издание второе. Тарту 1981, 56 с., 600 экз., 10 коп.

Тоиметaja V. SOOTAK

Kilbiga koju

Üliõpilaskergejõustiklased klaarisid möödunud nädalavahetusel Tallinnas Kadrioru staadionil omavahel punktiarved.

Meie võistkond sõitis pealinna surmkindla kavatsusega oma priviilegid (kuulsusrikkad traditsioonid, kehakultuuritundengid, tunnustatud treenerid-spetsialistid, teaduslik lähenemine spordile jne.) TPedI, TPI ja EPA ees maksma panna. Prognoosimisega raskusi ei saanud olla, sest variante tuli kõnne kaks: kilbiga või kilbil? Optimistide (loe: enamiku) lootusi-ootusi ei petetud.

Ei põllukool, rauakool ega ka kõige visam eestlane «peda» suutnud sedapuhku meie jooksjate-hüppajate-heitjate kullasoont pidurdada. Peaaegu pooled esikohtadest (29 ala, 13 võitu) toodi kaasa. Juba mitmendat korda vahestasid rõõmu jooksjad. Kümnel distantisil kuueistkümnest finišeeris esimesena TRÜ embleemiga särki (?) kandnu. Küsimärk tähendab seda, et eelnev on sümboolne, ajakirjanduslik «ilusasti ütlemine» (või hoopis soov? unistus?), mitte aga tõe peegeldus. Mati Uusmaa, vastne meistersportlane, tõmbas enne starti heameelega TPedI punase maika selga, lausudes, et saab viimaseid kordi (õpib IV kursusel kehakultuuri) seda kanda. Selgelt võis eraldada ka mustas särgis tipikaid, aga meie omi vormi järgi küll mitte. Ainult nägu- või nimepidi. Kas läheme kirjusärklastena matšile Helsingi ülikooliga?

Võistlusmiljöö soosis tagajärgi. Tase ühtlaselt üle keskmise, osavõtjate enamik noored arenguruumiga sportlased. Ülikooli «staap» asetses nagu ikka peasissekäigust vasakul tribüüni poolel, otse raja ääres. Ergutuskoori pärast polnud põhjust punastada. Kui koht kaalul, võis alati meie kergejõustiklase nime (Ain! Ain! Katrin! Katrin! Viigal Viigal!) kuulda. TPI ja TPedI, ehkki võistlus kodulinna, olid sedavõrra vaesemad.

Pisut aladestki. Edu saatis meid naiste kettaheites. Kuukivõit: L. Vahter, I. Sisask, T. Uibo, T. Palamartšuk, R. Ilja, K. Tamm. Nelikvõit naiste 400 m: K. Rehema, M. Dobrinova, V. Onni, I. Nikolajeva. Kolmikvõit 1500 m: I. Kukk, T. Pars, L. Mägi. Kaksikvõit 200 m: T. Loov, M. Dobrinova; kuulitõukes: L. Vahter, T. Palamartšuk; 800 m: T. Pars, L. Mägi. Esikoht ettearvatult 4x100 m teatejooksus. Tublid teised kohad saavutasid U. Noot ja S. Schmidt, vastavalt 100 m tõkejooksus ja kõrgushüppes.

Meestest üllatas Aivo Noormets. Mitte niivõrd võiduga, kuivõrd ajaga — 10,5. Jooks oli nii võimas, et kaalutakse (lehe ilmutamise ajaks on selge) Aivo võimist Eesti teatenelikusse Liidu meistrivõistlustele. 200 m sprindis edestas teda Aivar Ojastu. Seega kaksikedu. Meistrimärgi võitsid veel keskmamees, teise kursuse keemiaüliõpilane Kalle Ojassalu ja kõrgushüppaja Ain Evard, kes mõlemad sõidavad Liidu võistlustele, samuti tõkkejooksja Valeri Holodnjakov ja käija Gennadi Budkevits. Kurb oli vaadata meeste kuuli-, ketta-, oda- ja vasaravõistlust. Kuhu on kadunud tursked mehemürakad, et neid ülikoolis pole?

Võistkonnavõit TPedI ees sai lõpuks poolesajapunktiline. Enamgi veel jäid maha EPA ja TPI.

ANDRUS NILK

Sügiskrossile

Kõiki TRÜ üliõpilasi ning õppejõude-teenistujaid oodatakse 21.—25. septembrini traditsioonilisele sügiskrossile (naistele 500 m, meestele 1000 m) Tähtvere parki alljärgnevatel aegadel:

- 21. sept kell 12.15 ja 16
- 22. sept kell 12.15 ja 18
- 23. sept. kell 12.15, 14.15 ja 18.15
- 24. sept. kell 14.15 ja 16
- 25. sept. kell 10.15 ja 18

Tuletame meelde, et sügiskross kuulub teaduskondadevaheliste massisportürituste hulka.

Ootame rohkearvulist osavõttul

Kehalise kasvatus ja spordi kateeder

ARSTITEADUS- KONNA ÜTÜ ARUANDE- JA VALI- MISKOOSOLEK

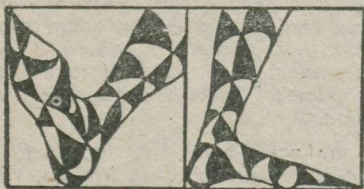
toimub teisipäeval, 29. septembril kell 18 O. Lutsu 2 auditooriumis. Ringide vanemate, juhendavate õppejõudude ja referatiivsete võist-

lustööde autorite osavõtti kohustuslik.

Arstiteaduskonna
ÜTÜ nõukogu

MARKSISMI- LENINISMI ÜLIKOOI

Avaaktus toimub neljapäeval, 24. septembril kell 18 ülikooli aulas.

Jälle teatrisse!

Jälle läksime, ei ruttasime, lausa tormasime teatrikonverentsile. Et kohta saada. Seisime sabas fuažees, saali poole viival trepil. Istusime kannatlikult pool tundi alguseeni oma kohal, et keegi teine platsi ei hõivaks.

Miks me tulime? Teatrihuvist. Mitte küll kõik. Tahes-tahtmata arvavad nii, kui kuuled totraid, lolle küsimusi raismakaks teatrirahva ja teatrihuviliste aega. Sestap tuli saalist ettepanek moodustada järgmistel konverentsidel žürii, kes loeb läbi küsimused, mida kõva

häälega maksab ette lugeda, mida mitte. Koguni parima küsimuse võiks välja kuulutada. Väga nõus. See pole mingi avalikkuse printsipi rikkumine. Neile konverentsidele tullakse päris kindlasti just teatripoolse avameelsuse pärast. Ja tulla-akse Irdi enda pärast. Tema ausa, avala meele, laheda ütlemise pärast. Me mitte ainult ei võiks, vaid peaksime koguni astuma etenduseruumi «oma peaga». Seda ei maksaks ära anda riidehoidu koos üleriide ja kübaraga. Nii näeb Kaarel Ird teatritähtsust (B. Brechti järgi). Et me mõtleksime teatrisaalis maailmaasjade üle alustades kõigepealt oma uksealuse puhtaks pühkimisest (korrarikkumised, joomine). Et hooliksime teise inimese tunnetest, tundeputhustest. Teatril on selles ütlemlata suur mõju.

Teatriuudiseid saime konverentsil vähem, kui ootasime. Tõsi, hooajategevusest lugesime juba linnaalehest. Oma silmaga nägime uusi lavainimesi, katkendeid uutest tükidest. Tulemas on sügisball, aga seekord maskides! «TRÜ» ajaleht ootab nagu ikka teatriarvustusi ja soovib ka «peaga» teatriskäimist!

VARJE SOOTAK

Ajalehe «TRÜ» toimetuse aadress: 202400 Tartu, Ülikooli t. 18, TRÜ, ruum 302, tel. 341-21/253. Hans Heidemanni nim. trükikoja trükk. Tartu, Ülikooli 17/19. III. Üksiknumbri hind 2 kop. Tellim. nr. 2765. MB-08921.

«TRÜ»

«Тарту Рийклик Юанкоол» («Тартуский государственный университет»). Орган парткома, ректората, комитета ЛКСМ и профкома Тартуского государственного университета, г. Тарту, Эстонской ССР.